

DVA

„Zaustavi!“, uzviknula je Lejla.

Rendi se odmah oštro prestrojio desno i zakočio. Pulsirajući, nebo je izbledelo u biserno praskozorje.

„Kreni nazad zaustavnom trakom.“

Klimnuo je potvrdno i prebacio u rikverc.

„Oni ljudi? Mogli smo prosto odšetati nazad...“

„Hoću pažljivije da ih osmotrim pre nego što izađemo.“

„Okej“, rekao je dok su mileli unazad.

Okrenula se i odmerila iščukano sivo vozilo. U njemu su sedele dve osobe. Činilo se da su obe sedokose, ali svetlo je još uvek bilo varljivo. Činilo se da obe gledaju u nju.

„Za koji tren, vrata na vozačevoj strani će se otvoriti“, rekla je tiho.

Vrata na vozačevoj strani su se otvorila.

„Sad će i druga.“

Druga vrata su se otvorila.

„Starac je vozio, starica je putnica...“

Starac i starica izašli su i krenuli napred, ostavivši otvorena vrata za sobom. Bili su ogrnuti u otrcane odore, stegnute širokim pojasevima.

„Stani“, rekla je. „Hajde da izađemo i vratimo se da im pomognemo. Olabavila im se kapa razvodnika.“

„Nešto iz tvoje vizije?“

„Ne“, rekla je.

Otvorila je vrata, izašla i krenula ka njima. On takođe. Prilazeći im, stekao je utisak da je čovek prestar da vozi. Poguren, stajao je oslonjen o auto. Druga ruka blago mu je podrhtavala; bila je suva i pegava poput kandže. Lice mu je bilo izrazito izborano, obrve jednako bele kao i kosa. Zatim je spustio pogled na Rendija i zadržao ga na njemu – zelene oči, gotovo da sevaju. U njima je postojala izvesna svesnost, nešto što inače ne bi primetio s udaljenosti od tri metra. Rendi mu se osmehnuo, ali čovek nije odreagovao.

U međuvremenu, Lejla je prišla starici – sad je razgovarala s njom na jeziku koji Rendi nije prepoznao.

„Ako dozvolite da pogledam pod haubu“, predložio je Rendi, „možda bih mogao da pomognem.“

Pošto čovek nije odgovorio, ponovio je starinskim govorom. Ni to nije izazvalo nikakvu reakciju. Čovek je bio zagledan u njegovo lice, odeću, pokrete. Rendiju je bilo neprijatno zbog tog čudnog ispitivačkog odmeravanja. Uputio je Lejli molećiv pogled.

„U redu je“, rekla mu je. „Slobodno digni haubu i popravi ga. Oni ne razumeju kako radi. Upravo objašnjavam za gorivo.“

Dok se saginjao da povuče ručicu, Rendi je primetio kako Lejla daje starici pozamašan svežanj novca. Čovek je ustuknuo kad se hauba podigla nekoliko centimetara. Kad ju je Rendi skroz podigao, čuo je kratak uzvik iz njegovog pravca.

Da. Kapa razvodnika se olabavila. Vratio ju je na mesto i učvrstio je. Prešavši pogledom preko ostatka motora, video je da je sve drugo u redu.

„Hoćete li da probate sada da ga upalite, gospodine?“, upitao je.

Kad je podigao pogled, video je da mu se čovek osmehuje.

„Nisam siguran da me razumete, ali voleo bih da probate da upalite motor“, rekao je Rendi. Potom, pošto se čovek nije pokrenuo niti odgovorio, dodao je: „Ja ću.“

Rendi je obišao čoveka i zavirio u kola. Ključ je i dalje bio u kontakt bravi. Ušao je i okrenuo ga. Trenutak kasnije motor je upalio. Ugasio ga je i opet izašao. Uzvratilo je starcu osmeh i klimnuo.

„Eto.“

Čovek je iznenada poleteo napred i snažno ga zagrlio. Bio je iznenađujuće jak, a dah mu je bio vreo.

„Ime, vaše ime, dobri čoveče?“, upitao je.

„Rendi. Ja sam Rendi – Dorakin“, odgovorio je, oslobađajući se iz zagrljaja.

„Dorakin. Dobro ime“, uzvratilo je starac.

Lejla je obišla kola i stala iza njih. Starica je došla za njom.

„Biće oni dobro“, kazala je. „Hajde. Moramo da idemo – do poslednjeg izlaza za Vavilon.“

Nešto je prosiktala čoveku, koji je klimnuo. Zagrlila je staricu i dugo je držala u zagrljaju, a potom ju je pustila i krenula ka kolima. Rendi ju je pratio brzim korakom. Kad se osvrnuo, par je već bio ušao u vozilo. Čuo je motor kako se pokreće. Zatim je auto izašao na Put i nestao. U tom času sunce je izašlo, a on je primetio da Lejla plače. Skrenuo je pogled, obuzet čudnim osećajem.